

ДВНЗ «ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТЕФАНІКА»
Факультет філології

Кафедра української мови

Методичні рекомендації до написання курсової роботи з української мови

Освітня програма *014.01 Українська мова і література (перший
бакалаврський рівень)*

Спеціальність *014 Середня освіта*

Галузь знань *01 Освіта/Педагогіка*

Затверджено на засіданні кафедри
Протокол № 1 від «27» серпня 2019 р.

м. Івано-Франківськ – 2019

ВСТУП

Важливою складовою професійної підготовки майбутніх філологів є науково-дослідна робота, яка, з одного боку, дає змогу студентам реалізувати на практиці компетентності, набуті під час вивчення спеціальних дисциплін навчального плану підготовки філологів, з іншого – зорієнтована на власний науковий пошук студента.

Однією зі складових науково-дослідної діяльності філологів є виконання курсової роботи з української мови.

Курсова робота – це самостійне навчально-наукове дослідження студента, яке передбачає систематизацію, закріплення, розширення теоретичних знань і практичних навичок з обраної навчальної дисципліни та зі спеціальності. Вона виконується з певного курсу або з окремих його розділів.

Згідно з Положенням про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах України курсову роботу виконують з метою закріплення, поглиблення й узагальнення знань, одержаних студентами за час навчання, та їх застосування для комплексного вирішення конкретного фахового завдання.

Виконання курсової роботи з української мови передбачає досягнення одночасно як навчальної, так і дослідницької мети, бо автор роботи, з одного боку, повинен продемонструвати повноту засвоєння навчального матеріалу, широту ознайомлення з літературою з певної проблеми, а з іншого – виявити вміння аналізувати конкретні мовні факти, узагальнювати їх і робити обґрунтовані та правильні висновки.

Курсові з української мови за характером роботи науковці поділяють на *реферативні* та *дослідницькі*.

Виконуючи роботи першого типу, студенти вчаться критично користуватися літературою, оцінювати її наукову вартість, поглиблено висвітлювати певні питання, зіставляти висловлювання різних вчених, коментувати їх, з'ясовувати правильність або хибність окремих суджень,

робити теоретичні узагальнення. Якість виконання таких робіт залежить передовсім від глибокого й уважного вивчення літератури, що стосується обраної теми. Особливо важливо вміти виділити головні питання і, відокремивши їх від другорядних, подати стрункий, цілеспрямований і систематичний виклад матеріалу.

Виконання робіт другого типу вимагає від студента умінь спостерігати за мовними фактами, аналізувати і певним чином тлумачити їх, робити необхідні висновки та узагальнення. А умовна назва «дослідницькі роботи» передбачає елементи самостійного дослідження конкретного мовного матеріалу. Дослідницькі роботи також неоднорідні. Серед них виділяють *аналітичні*, тобто такі, у яких аналізується певний фактичний матеріал, що дозволяє зробити науково обґрунтовані висновки. У деяких роботах, особливо з діалектології та ономастики, більшу цінність і наукове значення мають уже самі мовні факти, зібрані автором. Їх кількісне та якісне накопичування як складової частини більш широкого обсягу конкретного лінгвістичного матеріалу згодом може стати основою для серйозних узагальнень. Такі роботи умовно називають *описовими*.

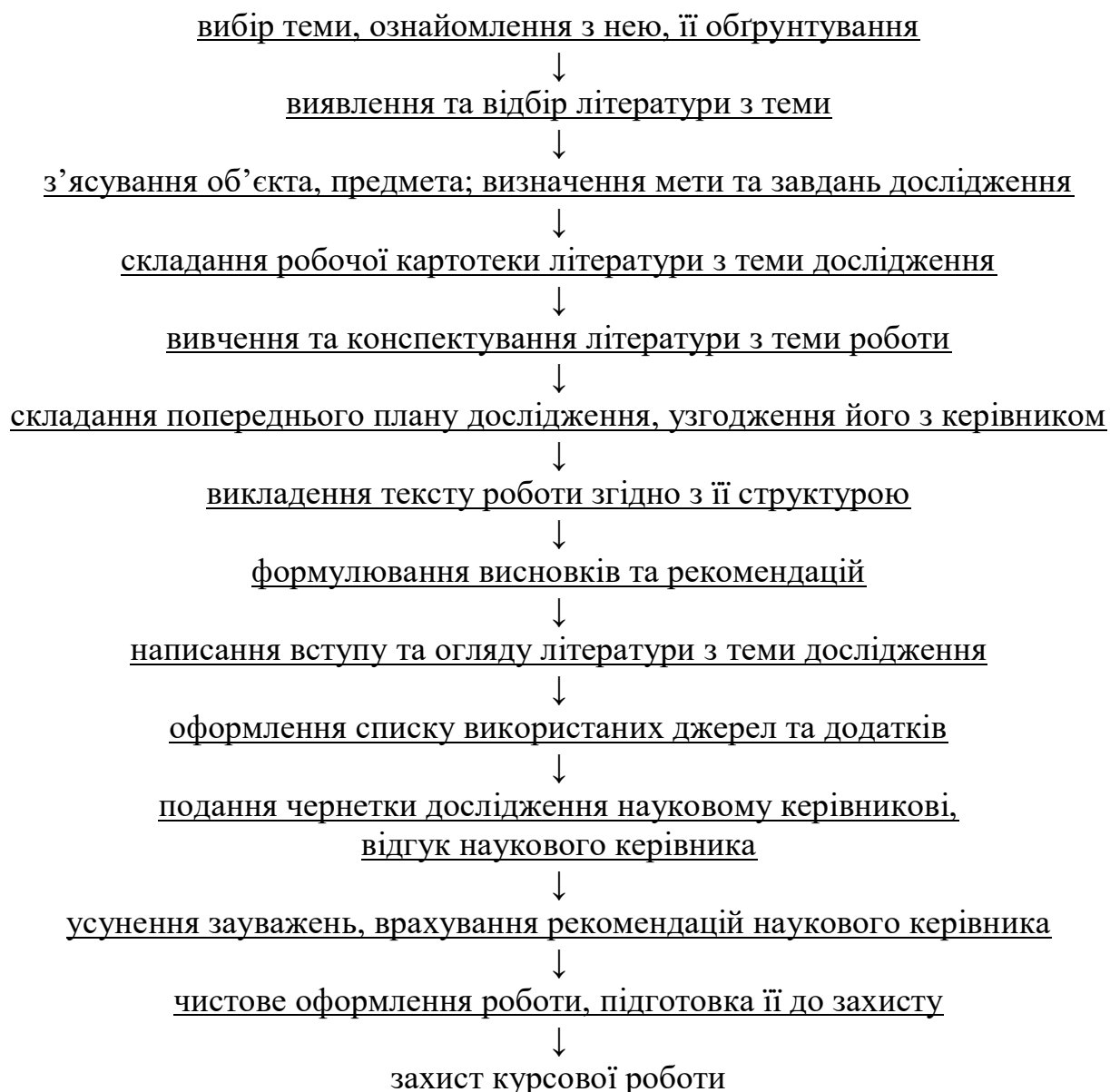
Однак зазначені різновиди «у чистому вигляді» на практиці трапляються рідко, бо у реферативних роботах завжди може наводитись і матеріал власних спостережень автора, а в будь-якій дослідницькій роботі не обійтись без реферативної частини, яку називають історією питання. Поділ на вказані типи ґрунтується на визначенні тих прийомів і способів організації матеріалу, які переважають.

Зміст курсових робіт з української мови залежить від об'єкта дослідження, тобто від того, яка складова частина мовної системи стає предметом вивчення. Так, можуть бути курсові роботи з лексики і фразеології, фонетики, словотвору, морфології, синтаксису, стилістики тощо. Тематика курсових робіт затверджується на засіданні кафедри української мови. Виконання курсової роботи відбувається відповідно до графіка, що затверджений кафедрою та деканатом.

ПОСЛІДОВНІСТЬ ВИКОНАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Оптимально організувати роботу над курсовою роботою, правильно розподілити свій час, спланувати його, глибоко і своєчасно розробити вибрану тему допоможе *алгоритм написання курсової роботи*. Він дисциплінує, організовує виконавця, визначає термін, відведений на вибір теми, підбір та аналіз літератури з теми дослідження, написання, оформлення і захист курсової роботи.

АЛГОРИТМ ВИКОНАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Процес роботи над дослідженням поділяється на три основні етапи:

- підготовчий;

- етап роботи над змістом;
- заключний етап.

ПІДГОТОВЧИЙ ЕТАП РОБОТИ НАД КУРСОВОЮ

Підготовчий етап роботи над курсовою передбачає вибір теми, її осмислення, консультацію наукового керівника; визначення об'єкта і предмета дослідження; встановлення фактичного матеріалу; формулювання мети і завдань; підбір літератури з теми дослідження; складання попереднього плану роботи й узгодження його з керівником; визначення методів дослідження.

Тема, яку обирає студент, повинна співвідноситися з основними напрямками розвитку лінгвістики та науковими дослідженнями, що здійснює профільна та випускова кафедри закладу вищої освіти.

Перевага надається темі, під час розробки якої студент може виявити максимум особистої творчості та ініціативи.

На вступній консультації студент одержує загальні настанови щодо роботи над темою: визначається обсяг конкретного мовного матеріалу, з яким доведеться працювати, з'ясовуються актуальність і новизна запропонованої проблеми, мета і поетапні завдання наукового пошуку, окреслюються попередній план роботи та необхідна література.

Встановлення *об'єкта, предмета і мети* дослідження передбачає розуміння, що між ними і темою курсової роботи є системні логічні зв'язки. *Об'єкт дослідження* – те, на що спрямована пізнавальна діяльність дослідника; процес або явище, яке породжує проблемну ситуацію та обране для вивчення. *Предмет дослідження* міститься в межах об'єкта; це лише суттєві зв'язки та відношення, властивості, аспекти, функції, які є визначальними для конкретної розвідки. Предмет зумовлює тему дослідження.

Мета дослідження – це те, що в найзагальнішому вигляді потрібно досягти. Мета дослідження пов'язана з об'єктом і предметом дослідження, а

також його кінцевим результатом і методологією його вивчення. Мета дослідження зазвичай тісно переплітається з назвою роботи й має чітко вказувати, що саме розв'язується в роботі. Мета дослідження визначає *завдання дослідження*.

РОБОТА НАД ТЕКСТОМ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Самостійна робота студента над темою починається зі складання бібліографії. Добір літератури здійснюють у такий спосіб:

1. Найбільш важливі праці рекомендує керівник під час вступної консультації.

2. Студент переглядає каталог у бібліотеці свого навчального закладу та в інших книгозбірнях, складає картотеку монографій, статей, що стосуються теми дослідження.

3. Студент звертається до бібліографа, щоб одержати додаткові відомості про наукову літературу з теми.

4. Вивчаючи роботи з визначеної теми, студент складає список праць, на які посилаються автори, або виписує їх з поданого переліку джерел.

5. Дослідник звертається до бібліографічних покажчиків, довідників.

На першому етапі потрібно охопити якомога більше джерел, а потім поступово «відсіювати» зайві видання. Однак продуктивнішою є методика, за якою від самого початку роботи свідомо обмежується коло джерел, а вивчення починається саме з тих, що безпосередньо стосуються теми курсової роботи.

Методика читання наукової літератури має свої особливості. Є «швидке» і «повільне» читання: побіжний огляд змісту книги або ретельне опрацювання. Побіжний перегляд змісту дає можливість ознайомитись з книгою в загальних рисах, коли досліднику стає зрозуміло, що в цій книзі міститься інформація, яку потрібно ретельно опрацювати або отримати лише загальну уяву. Тобто побіжний перегляд – це, по суті, «пошукове читання».

Текст має бути не лише прочитаним, а й опрацьованим з олівцем у руках, з певними нотатками. Якщо є власний примірник або ксерокопія журналу, книги, можна робити позначки на берегах.

Прискорити цілеспрямований відбір і вивчення літератури допоможе чітка орієнтація дослідника на тему проблеми та основні її питання (розділи і підрозділи). Звичайно, читання – це стимуляція ідей. Уважне ознайомлення з будь-яким текстом повинне викликати певні думки, гіпотези, які відповідають власному погляду на речі.

Етапи вивчення наукових джерел інформації можна поділити на:

- загальне ознайомлення з вирішенням наукової проблеми;
- побіжний перегляд відібраної літератури і систематизація її відповідно до змісту роботи і черговості вивчення, опрацювання;
- читання за послідовністю розміщення матеріалу;
- вибіркоче читання окремих частин;
- виписування потрібного матеріалу для формування тексту науково-дослідної роботи;
- критичне оцінювання записаного, редагування і чистовий запис як фрагменту тексту наукової роботи.

Можлива дещо інша методика опрацювання літературних джерел. Аркуш паперу ділять навпіл вертикальною рисою. З лівого боку записують зміст прочитаного, а з правого – свої зауваження з виділенням особливо значущих визначень, формулювань. Варто вказувати не лише бібліографічний опис джерел, а й шифри предметних рубрик, які відповідають розділу наукової роботи. Не випадково завжди говориться про необхідність читання «з олівцем в руках». Ведення записів при читанні літератури є обов'язковим, воно сприяє кращому засвоєнню прочитаного. Головне – зафіксувати уявлення про джерело інформації і, якщо є змога, передбачити майбутню потребу в даних, які містяться в книзі, і в межах розумного взяти із неї все, що може знадобитися в подальшій роботі.

Існують практичні прийоми, які спрямовані на те, щоб записи в процесі читання відбирали найменше часу і щоб потім ними можна було легко скористатися. Якщо книга особиста, то записи можна робити прямо на берегах, користуючись своєю системою умовних позначок.

Загальноприйнятими помітками в науковому тексті є такі:

! – повна згода з тим, про що йдеться в тексті;

? – незгода з автором, сумнів;

?! – здивування;

NB – вельми важливо;

V – важливо;

~~ – цікаво, може згодитися.

Зазвичай виписують лише найбільш суттєве для певної книги чи статті і те, що викликає певну професійну цікавість та особистий інтерес. Щоб уникнути повторень, записи треба проводити після ознайомлювального «швидкого» читання.

Здебільшого літературних джерел набирається забагато і не всі вони можуть бути використані повністю. Саме тут вибір та оцінка інформації стають головним етапом роботи. Відібраний, виписаний матеріал повинен супроводжуватись зазначенням джерела запозичень, що полегшує його пошук. У всіх випадках потрібно відбирати лише найсвіжіший матеріал, найавторитетніші джерела. Дібрані з джерел факти потрібно оцінювати критично, пам'ятаючи, що наука постійно розвивається, збагачуючись новими знаннями.

Водночас із роботою над науковою літературою триває збирання й опрацювання *фактичного мовного матеріалу*, який є предметом аналізу.

Зазвичай у роботі над фактичним мовним матеріалом виділяють три етапи:

- накопичення необхідних мовних фактів;
- відповідне опрацювання їх;
- висвітлення в тексті.

Накопичення конкретного мовного матеріалу полягає у виборі його з певних джерел і складанні картотеки. Цю роботу доцільно починати лише після вступної консультації у наукового керівника та попереднього загального ознайомлення із науковою літературою з обраної теми. На цьому етапі визначається обсяг мовних фактів, необхідних для аналізу, та характер і кількість джерел, із яких вони вибиратимуться.

Таким джерелом можуть слугувати твори різних стилів (художні, публіцистичні, наукові тощо), різноманітні словники (тлумачні, етимологічні, синонімічні, фразеологічні, термінологічні та ін.), а також конкретні носії мови, якщо досліджуються особливості усного мовлення. Залежно від теми й завдань роботи це може бути:

а) один твір якогось письменника; б) декілька творів одного автора; в) декілька творів різних авторів; г) твори різних жанрів.

Картотекою називається зібрання окремих карток, на яких виписано необхідний для розкриття теми матеріал. Для зручності краще купувати (виготовляти) картки із цупкого паперу, які за розміром не більші половини аркуша зі шкільного зошита й не менші 10 см на 12 см.

Вимоги до карткування:

1. Мовні факти (слова, словосполучення, речення) треба подавати у мінімальному контексті – реченні, іноді для правильного визначення мовного явища потрібно зафіксувати ширший контекст – кілька речень.

2. Необхідне слово, словосполучення чи конструкція обов'язково виділяється (іншим кольором, шрифтом, підкресленням).

3. На кожній картці зазначається сторінка, на якій виписане явище подано в тексті. Назва твору, його бібліографічні відомості наводять у вступі чи у списку використаних джерел. Якщо ж мовний матеріал виписується з різних джерел, на картці зазначається назва твору і сторінка (за творами одного автора) чи прізвище, назва твору і сторінка (за творами кількох авторів). Прізвища авторів та назви творів можна скорочувати, але при цьому у курсовій необхідно подати список скорочень.

4. При картування треба дотримуватися абсолютної точності: не можна переставляти, замінювати, скорочувати слова в реченні; варто зберігати наголоси, якщо вони позначені; записуючи речення, потрібно дотримуватися авторської пунктуації; після виділених якимось чином у тексті слів чи словосполучень у дужках зазначається, що це виділення авторське і вказується на його характер.

5. Якщо аналізоване мовне явище знаходиться у дуже великому за обсягом реченні, то його при переписуванні на картку можна скоротити, позначивши двома крапками місце розриву, пропуску. Але таке скорочення припустиме лише за умови, якщо зміст скороченого речення буде достатнім для осмислення необхідного мовного факту.

Систематизація фактичного матеріалу – основна частина дослідницької курсової роботи. Цей матеріал має бути добре підібраний, старанно проаналізований. Його систематизація впливає з тих завдань, які ставить перед собою автор курсової. Ретельне вивчення фактичного матеріалу дозволить зробити обґрунтовані висновки.

Висвітлення в тексті курсової роботи зібраного мовного матеріалу зумовлено тим, що теми дослідницького характеру потребують вичерпно повної характеристики прикладів. Тому картотеку здебільшого використовують у курсових роботах повністю. Кожне теоретичне узагальнення має бути підтверджене ілюстративним матеріалом. Водночас треба добирати речення, у яких яскраво представлене досліджуване явище. Така ілюстрація завжди береться в лапки. Наявне у реченні мовне явище підкреслюється, а після речення в дужках подається посилання за єдиною системою. Іноді досліджувані мовні явища під час їх опису наводять у курсовій роботі окремо, поза контекстом, тоді їх також треба виділити курсивом (підкресленням).

Якщо прикладів на окремі положення виявляється надто багато, то воно ілюструється 10-15 одиницями, а решту карток підраховують і в роботі вказують їх кількість.

Протягом усього процесу вивчення наукового та фактичного матеріалу здійснюють їх аналіз за змістом курсової роботи. Опрацювання зібраного матеріалу полягає у класифікації всього виписаного, у виділенні стрижневих питань, у виділенні головного, суттєвого, найбільш типового, відокремленні його від другорядного, менш істотного для розкриття теми курсової. Таким чином створюється попередня схема роботи, яка, закономірно, підпорядковується попередньо визначеним меті й завданням дослідження.

Після цього варто скласти детальний, тобто розгорнутий план. Ділимо аркуш паперу надвоє вертикальною лінією. Ліворуч (на вузькій частині) записують окремі пункти і підпункти плану, праворуч напроти них подають робочі записи (основні положення, докази, власні міркування, приклади тощо). Це забезпечить повноту висвітлення теми курсової роботи, встановлення необхідного логічного зв'язку між її окремими частинами. Попередній план роботи необхідно обов'язково показати науковому керівникові. Лише після цього варто братися до написання чернетки.

Готуючись до викладення тексту курсової роботи, доцільно ще раз уважно прочитати її назву, що містить проблему, яка повинна бути розкрита. Проаналізований та систематизований матеріал викладається відповідно до змісту у вигляді окремих розділів і підрозділів. Кожний розділ висвітлює самостійне питання, а підрозділ – окрему частину цього питання. Починаючи працювати над розділом, треба відмітити його головну ідею, а також тези кожного підрозділу. Тези необхідно підтверджувати фактами, думками різних авторів, аналізом конкретного фактичного матеріалу.

У курсовій роботі для повноти розкриття теми необхідно стисло подати історію досліджуваного питання. Матеріал можна викласти по-різному: за формально-хронологічним принципом або, враховуючи хронологічну послідовність, подати висвітлення досліджуваних мовних фактів у минулому під певним кутом зору. Треба уникати безсистемного викладення фактів без достатнього їх осмислення та узагальнення. Обов'язково потрібно

відмежовувати загальновідоме від власних суджень, результатів самостійної дослідницької роботи. Неприпустимо подавати чужі думки без посилань. Цитування має бути точним і повним (не можна вилучати ту частину висловлювання, без якої думка спотворюється або стає незрозумілою). Треба знати міру у використанні цитат. Їх надмір у роботі свідчить про те, що автор курсової не здатен самостійно викласти суть питання. Недостатньо розроблені та дискусійні питання варто оцінювати обережно. Неприпустимим є категоричне та беззастережне засудження опонентів.

Кожна курсова робота повинна містити узагальнення. Власне вони і є сенсом наукової роботи, а факти – це здебільшого лише матеріал для узагальнень. Не можна визнати задовільною роботу, у якій лише викладено погляди вчених та різні наукові положення, подано приклади і факти, але немає узагальнень.

Кожен розділ, підрозділ і робота в цілому повинні закінчуватися висновками, які є наслідком власних міркувань та спостережень.

Увесь текст курсової роботи має бути підпорядкований одній головній ідеї, висновки не повинні суперечити один одному, а доповнювати і узгоджуватись. Один доказ має впливати з іншого.

Оперативно і в повному обсязі зібрати матеріал, узагальнити його та систематизувати допоможе оволодіння студентом основними методами наукового пізнання – загальнонауковими та суто методами дослідження мови.

Під час опрацювання рукопису уточнюється його зміст, оцінюються висновки, логічність і послідовність викладу матеріалу, відповідність назв роботи та її розділів змісту, викладеному в них, перевіряється аргументованість основних положень, новизна, практична значущість роботи.

Досить важливим у підготовці рукопису є редагування його відповідно до наукового стилю сучасної української літературної мови, потрібно дбати про культуру наукової мови.

Чорновий варіант роботи подають на перевірку науковому керівникові.

ЗАВЕРШАЛЬНИЙ ЕТАП РОБОТИ НАД КУРСОВОЮ

Завершальний етап роботи над курсовою роботою передбачає написання вступу, висновків, технічне оформлення дослідження, уніфікацію тексту. Варто пам'ятати, що загальними вимогами до виконання курсової є: чіткість побудови структурних елементів, логіка викладу дослідження, послідовність і конкретність подання матеріалу, переконлива аргументація, доказовість висновків й обґрунтованість рекомендацій, практична значущість отриманих результатів. Успішне виконання курсової залежить значною мірою і від техніки письмового викладу студентом результатів власного дослідження. Тому автор повинен також ознайомитися з вимогами щодо змісту і технічного оформлення роботи.

Структура курсової роботи

Курсова робота повинна містити:

- титульний аркуш;
- зміст;
- перелік умовних позначень (за необхідності);
- вступ;
- основну частину;
- висновки;
- додатки (за необхідності).

ТИТУЛЬНИЙ АРКУШ роботи містить назву закладу вищої освіти, структурного підрозділу, а також кафедри, на якій виконано роботу, повну назву теми, прізвище та ініціали студента із зазначенням шифру групи, у якій він навчається, шифру та назви спеціальності, прізвище та ініціали наукового керівника, оцінку, відомості про членів комісії, місто і рік (Додаток Б).

ЗМІСТ

У ньому зазначають назви та номери початкових сторінок вступу, усіх розділів, підрозділів, висновків, списку використаних джерел, додатків .

NB! Типові помилки: план (а не зміст), перед номерами початкових сторінок пишуть с., не вказують висновків до розділів, назва розділу ідентична назві теми.

У змісті кожен нову рубрику можна відокремлювати порожнім рядком.

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ (ЗА НЕОБХІДНОСТІ)

Перелік треба друкувати двома колонками, у яких зліва за абеткою наводять скорочення, а справа – їх детальну розшифровку. Наприклад:

ЛЗ – лексичне значення

КСП – конкретна словотвірна парадигма

СЗ – словотвірне значення

СП – словотвірна парадигма

ТСП – типова словотвірна парадигма

Якщо спеціальні терміни, скорочення повторюються менше ніж три рази, перелік не складають, а їхнє тлумачення наводять у тексті під час першого згадування.

ВСТУП

Розкриває сутність і стан вивчення наукової проблеми, її значущість, підстави для розроблення теми, обґрунтування проведення необхідності дослідження.

У вступі повинні бути такі елементи:

Актуальність теми.

Це обов'язкова вимога до будь-якої роботи. Потрібно вказати, де пролягла межа між знаннями і незнаннями з предмета дослідження. Шляхом критичного аналізу та порівняння з відомими розв'язаннями проблеми обґрунтовують актуальність і доцільність роботи для розвитку відповідної галузі мовознавства. Висвітлення актуальності не повинно бути багатослівним, у вступі зосереджується увага передовсім на основних

питаннях, повний огляд літератури і характеристику стану вивчення досліджуваної проблеми зазвичай висвітлюють у першому розділі.

Від доведення актуальності обраної теми логічно перейти до формулювання мети дослідження, а також вказати конкретні завдання, які мають бути розв'язані відповідно до цієї мети.

Мета, завдання дослідження. Мета – це запланований результат. Мета роботи звичайно переплітається з назвою і повинна чітко вказувати, що саме вирішується в роботі. Не варто формулювати мету як «дослідити», «вивчити», оскільки ці слова вказують на засіб досягнення мети, а не на саму мету.

Для досягнення мети потрібно розв'язати комплекс завдань. Формулювання цих завдань необхідно робити якомога ретельніше, оскільки опис їх розв'язання складатиме зміст розділів роботи. Це важливо також і тому, що назви таких розділів з'являються саме з формулювання завдань дослідження.

Об'єкт дослідження – це процес або явище, що породжує проблемну ситуацію й обране для вивчення.

Предмет дослідження міститься в межах об'єкта.

Об'єкт і предмет дослідження як категорії наукового процесу співвідносяться між собою як загальне і часткове. В об'єкті виділяється та його частина, яка є предметом дослідження. Саме на нього спрямована основна увага дослідника, оскільки предмет дослідження визначає тему кваліфікаційної роботи, яка зазначається на титульному аркуші як її назва.

Предметом дослідження в роботах з української мови можуть бути мовні явища різних рівнів: фонemi, морфemi, лексеми, синтаксеми, способи словотвору, граматичні форми, категорії тощо. Об'єктом дослідження є писемне і (рідше) усне мовлення різних стилів, у якому функціонують ті мовні факти, що є предметом дослідження.

Методи дослідження. Подають перелік методів дослідження, використаних для розв'язання поставлених в роботі завдань. Перелічувати їх

треба коротко та конкретно, визначаючи, що саме досліджувалось тим чи тим методом. Це дасть змогу пересвідчитися в логічності та прийнятності вибору саме цих методів.

Водночас треба вказувати лише методи дослідження мови. Загальні методи наукового пізнання (дедукція, індукція, аналіз, синтез тощо) вказувати не варто, бо це само собою зрозуміло. У роботах з мови найчастіше використовують описовий, структурно-семантичний метод, а також прийоми контекстуального, компонентного, кількісного аналізу, зіставлення, класифікації й систематизації.

Матеріал дослідження. Вказують, над яким фактичним матеріалом працював дослідник і скільки одиниць налічує його картотека, тобто обсяг опрацьованого мовного матеріалу.

Наукова новизна. Подають стислий опис нових наукових положень (рішень), запропонованих особисто студентом. Необхідно показати відмінність одержаних результатів від відомих раніше, описати ступінь новизни (вперше одержано, удосконалено, дістало подальший розвиток). Поняття вперше означає в науці факт відсутності подібних результатів до їх публікації.

Можна виділити три рівня новизни:

- перетворення відомих даних, докорінна їх зміна;
- розширення, доповнення відомих даних;
- уточнення, конкретизація відомих даних, поширення відомих результатів на новий клас об'єктів, систем.

У жодному випадку не можна вдаватися до викладу наукового положення у вигляді анотації, коли просто констатують, що в роботі зроблено те й те, а сутності і новизни з написаного виявити неможливо. Подання наукових положень у вигляді анотацій є найбільш поширеною помилкою здобувачів при викладенні загальної характеристики роботи.

Практичне значення одержаних результатів. Подають відомості про практичне застосування одержаних результатів або рекомендації, як їх

використати (наприклад, при укладанні словників, при читанні певних курсів).

Структура роботи. Слід вказати, які структурні елементи містить робота.

ОСНОВНА ЧАСТИНА

Основна частина курсової роботи складається з розділів, підрозділів, пунктів, підпунктів. Кожний розділ починають з нової сторінки.

У роботі не може бути менше двох розділів, кращий варіант – три.

Кожен розділ, підрозділ і робота в цілому повинні закінчуватися висновками, які є наслідком власних міркувань і спостережень. Розповсюджена помилка, якої припускаються дослідники, – реферативний характер висновків: перелічується, що зроблено у розділі, наприклад: проведено огляд літератури, визначено завдання дослідження...

Розділ повинен містити висновки до однієї сторінки. Підрозділи – невеликий абзац.

ВИСНОВКИ

У висновках викладають найважливіші наукові та практичні результати, одержані в роботі. Далі висновки мають містити відповіді на всі завдання, поставлені у вступі. Все це дасть змогу авторові засвідчити у висновках, що сформульованої у вступі мети досягнуто. Варто наголосити на окремих важливих здобутих результатах, обґрунтувати їх достовірність, викласти рекомендації щодо їх використання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Список використаних джерел літератури, який наводять у роботі, свідчить про обсяг опрацьованої автором джерел, рівень вивчення ним досліджуваної проблеми та навички роботи з мовознавчою літературою. Усі використані джерела нумерують і розміщують у списку в певній послідовності. Бібліографічний опис джерел складають відповідно до чинних стандартів з бібліотечної та видавничої справи (див.:

<https://kum.pnu.edu.ua/%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D1%83%D1%80%D0%B0/>).

ДОДАТКИ

До додатків за необхідності доцільно включати допоміжний матеріал, необхідний для повноти сприймання роботи:

- таблиці цифрових даних;
- анкети опитувань чи інших застосованих видів емпіричних досліджень;
- ілюстрації;
- списки слів чи конструкцій, що вивчаються у роботі.

Особливості технічного оформлення дослідження

А. Загальні вимоги

Курсову роботу подають у вигляді спеціально підготовленого рукопису в твердому переплетенні.

Курсову роботу друкують за допомогою принтера на одному боці аркуша білого паперу формату А4 (210x297 мм) через півтора міжрядкових інтервали 14-м кеглем, шрифт таймс нью роман. Таблиці та ілюстрації можна подавати на аркушах формату А3.

До загального обсягу роботи не входять додатки, список використаних джерел, таблиці та рисунки, які повністю займають площу сторінки. Але всі сторінки зазначених структурних одиниць підлягають суцільній нумерації.

Текст роботи необхідно друкувати, залишаючи поля таких розмірів: ліве – не менше 30 мм, праве – не менше 10 мм, верхнє – не менше 20 мм, нижнє – не менше 20 мм. На сторінці має бути до 30 рядків.

Друкарські помилки, описки, виявлені у процесі написання, можна виправляти підчищенням або зафарбуванням білою фарбою і нанесенням на тому ж місці або між рядками виправленого тексту машинописним способом. Допускається наявність не більше двох виправлень на одній сторінці.

Заголовки структурних частин «ЗМІСТ», «ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ», «ВСТУП», «РОЗДІЛ», «ДОДАТКИ», «СПИСОК

ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ», «ВИСНОВКИ» друкують великими літерами по центру рядка (симетрично до тексту). Заголовки підрозділів друкують маленькими літерами (крім першої великої) з абзацного відступу. Крапку в кінці заголовка не ставлять. Якщо заголовок складається з двох або більше речень, їх розділяють крапкою.

Кожну структурну частину роботи треба починати з нової сторінки.

Б. Нумерація

Нумерацію сторінок, розділів, підрозділів, пунктів, підпунктів, рисунків (малюнків), таблиць, формул подають арабськими цифрами без знака №.

Першою сторінкою роботи є титульний аркуш, який включають до загальної нумерації сторінок. На титульному аркуші номер сторінки не ставлять, на наступних сторінках номер проставляють у правому верхньому куті сторінки без крапки в кінці.

Такі структурні частини, як зміст, вступ, висновки, список використаних джерел, додатки не мають порядкового номера. Звертаємо увагу на те, що всі аркуші, на яких розміщені згадані структурні частини роботи, нумерують звичайним чином. Не нумерують лише їхні заголовки, тобто не можна друкувати: «1. ВСТУП» або «Розділ 6. ВИСНОВКИ».

Номер розділу ставлять після слова «РОЗДІЛ», після номера крапку не ставлять, потім з нового рядка друкують заголовок розділу.

Підрозділи нумерують у межах кожного розділу. Номер підрозділу складається з номера розділу і порядкового номера підрозділу, між якими ставлять крапку, наприклад: «2.3» (третій підрозділ другого розділу). Потім у тому ж рядку наводять заголовок підрозділу.

Ілюстрації і таблиці необхідно наводити безпосередньо після тексту, де вони згадані вперше, або на наступній сторінці. Ілюстрації позначають словом «Рис.» і нумерують послідовно в межах розділу, за винятком ілюстрацій, поданих у додатках. Номер ілюстрації повинен складатися з

номера розділу і порядкового номера ілюстрації, між якими ставиться крапка. Наприклад, Рис.1.2 (другий рисунок першого розділу).

Таблиці нумерують послідовно (за винятком таблиць, поданих у додатках) в межах розділу. У правому верхньому куті над відповідним заголовком таблиці розміщують напис «Таблиця» із зазначеннями номера. Номер таблиці повинен складатися з номера розділу і порядкового номера таблиці, між якими ставиться крапка, наприклад, «Таблиця 1.2» (друга таблиця першого розділу).

Якщо в розділі є лише одна таблиця, її нумерують за загальними правилами.

При перенесенні частини таблиці на інший аркуш (сторінку) слово «Таблиця» і номер її вказують один раз справа над першою частиною таблиці, над іншими частинами пишуть слова «Продовж. табл.» і вказують номер таблиці, наприклад, «Продовж. табл.1.2».

Примітки до тексту і таблиць, у яких подають довідкові і пояснювальні дані, нумерують послідовно в межах відповідної сторінки.

Якщо приміток на одному аркуші декілька, то після слова «Примітки» ставлять двокрапку, наприклад:

Примітки:

1.

2. ...

Якщо є одна примітка, то її не нумерують і після слова «Примітка» ставлять крапку.

В. Ілюстрації

Кожна ілюстрація, яка подається безпосередньо у роботі чи додатках до неї, повинна мати точну і коротку назву, що вказується після номера ілюстрації.

Назви ілюстрацій розміщують після їхніх номерів. Підпис під ілюстрацією зазвичай має такі елементи: найменування графічного сюжету,

що позначається скороченим словом «Рис.»; порядковий номер ілюстрації, який вказується без знаку номера арабськими цифрами; тематичний заголовок ілюстрації, що містить текст із якомога стислою характеристикою зображеного.

Г. Таблиці

Цифровий матеріал зазвичай повинен оформлятися у вигляді таблиць. Усі таблиці у роботі треба подавати однотипно. Кожна таблиця повинна мати назву, яку розміщують над таблицею і друкують чи записують симетрично до тексту. Назву і слово «Таблиця» починають із великої літери. Назву наводять жирним шрифтом.

Слово «Таблиця 2.3» розміщують над назвою таблиці, праворуч.

Таблиця (номер)

Назва таблиці				

Текст у таблиці варто друкувати кеглем 12 з одинарним інтервалом.

Заголовки граф повинні починатися також із великої літери, підзаголовки – із маленької, якщо вони складають одне речення із заголовком, і з великих, якщо є самостійними.

Запис цифр у таблицях виконується за такими правилами:

а) у кожній із граф класи чисел повинні знаходитися один під іншим;
б) частини цілого повинні виражатися десятковими дробами;
в) в одній і тій же графі усі числові величини повинні мати однакову кількість десяткових знаків (на місці відсутніх значущих цифр ставляться нулі, наприклад: «5,38», «4,80» і под.).

г) якщо цифрові або інші дані у якому-небудь рядку таблиці не подають, то в ньому ставлять прочерк.

Таблицю розміщують після першого згадування про неї в тексті. Таблицю з великою кількістю рядків можна переносити на наступну

сторінку. При перенесенні таблиці на наступну сторінку назву вміщують тільки над її першою частиною.

Г. Додатки

Додатки оформлюють як продовження роботи на наступних її сторінках або у вигляді окремої частини (книги).

Кожний додаток повинен починатися з нової сторінки. Додаток повинен мати заголовок, надрукований угорі малими літерами з першої великої симетрично відносно тексту сторінки. Посередині рядка над заголовком малими літерами з першої великої друкується слово «Додаток Б» і велика літера, що позначає додаток.

Додатки слід позначати послідовно великими літерами української абетки, за винятком літер Г, Є, І, Ї, Й, О, Ч, Ъ, наприклад, додаток А, додаток Б. Один додаток позначається як додаток А.

Загальні правила цитування та посилання на використані джерела

При написанні кваліфікаційної роботи студент повинен посилатися на цитовану літературу, або на ту літературу, звідки взято ідеї, вивченню яких присвячена робота. Посилатися слід на останні видання публікацій. Більш ранні видання можна зазначити лише в тих випадках, коли в них наявний матеріал, не включений до останнього видання.

Не варто включати до бібліографічного списку джерела, на які немає посилання в тексті, а також довідники, навчальні посібники, газети.

У тексті роботи посилання потрібно зазначити порядковим номером за переліком у списку використаної літератури. Цей номер, а також через кому номер сторінки, на якій знаходиться цитований матеріал, подається у квадратних дужках, наприклад [14, с. 48].

Такий спосіб посилань дозволяє значно зекономити обсяг тексту роботи, оскільки відпадає необхідність виноска на сторінках, хоча допускається наводити посилання і у виносках. При цьому оформлення посилання на

певне джерело має відповідати його бібліографічному опису за списком використаної літератури.

Для підтвердження власних аргументів посиланням на авторитетне джерело або для критичного аналізу того чи іншого друкованого твору слід наводити цитати. Науковий етикет потребує точно відтворювати цитований текст, бо найменше скорочення наведеного витягу може спотворити зміст, закладений автором.

Загальні вимоги до цитування такі:

1) текст цитати починається і закінчується лапками і наводиться в тій граматичній формі, в якій він поданий у джерелі, із збереженням особливостей авторського написання. Наукові терміни, запропоновані іншими авторами, не виділяються лапками, за винятком тих, що викликали загальну полеміку. У цих випадках використовується вираз "так званий";

2) цитування повинно бути повним, без довільного скорочення авторського тексту та без перекручень думок автора. Пропуск слів, речень, абзаців при цитуванні допускається без перекручення авторського тексту і позначається трьома крапками. Вони ставляться у будь-якому місці цитати (на початку, всередині, наприкінці). Якщо перед випущеним текстом або за ним стояв розділовий знак, то він не зберігається;

3) кожна цитата обов'язково супроводжується посиланням на джерело;

4) при непрямому цитуванні (переказі, викладі думок інших авторів своїми словами), що дає значну економію тексту, слід бути гранично точним у викладенні думок автора, коректним щодо оцінювання його результатів і давати відповідні посилання на джерело;

5) якщо необхідно виявити ставлення до окремих слів або думок з цитованого тексту, то після них у круглих дужках ставлять знак оклику або знак питання;

6) коли студент (автор роботи), наводячи цитату, виділяє в ній деякі слова, то робиться спеціальне застереження, тобто після тексту, який пояснює виділення, ставиться крапка, потім дефіс і вказуються ініціали

автора, а весь текст застереження вміщується у круглій дужці. Варіантами таких застережень є, наприклад: (курсив наш. – М.Х.), (підкреслено мною. – М.Х.), (розбивка моя. – М.Х.).

Цитування не повинно бути ні надмірним, ні недостатнім, бо це знижує рівень наукової праці: надмірне цитування створює враження компілятивної праці, а недостатнє знижує наукову цінність викладеного матеріалу.

Цитата в тексті: «..... [14, с. 14]».

Треба знати міру у використанні цитат. Їх надмір у роботі свідчить про те, що автор не здатен самостійно викласти суть питання.

На всі таблиці, ілюстрації, формули роботи повинні бути посилання в тексті, наприклад: у табл. 1.2, на рис. 2.4.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

Оцінювання курсової здійснюється науковим керівником. Він виставляє попередню оцінку за такими критеріями:

- відповідність змісту курсової роботи обраній темі;
- ґрунтовність, логічність, досягнення поставленої мети і розв'язання зазначених завдань;
- повнота і критичність літератури з проблеми дослідження;
- успішність виконання роботи, рівень аналізу зібраного матеріалу;
- літературне й технічне оформлення роботи, його акуратність;
- вчасність подання роботи на кафедру (не пізніше ніж за два тижні до захисту на кафедрі).

Результати захисту курсової роботи оцінюються як за національною (чотирибальною) («відмінно», «добре», «задовільно», «незадовільно»), так і за кредитно-модульною (стобальною) шкалою.

Оцінка «відмінно» виставляється в тому разі, якщо зміст відповідає темі дослідження, у роботі здійснено аналіз наукової літератури з відповідної проблеми, теоретичний матеріал органічно поєднано з практичним, студент продемонстрував уміння систематизувати матеріал, його узагальнювати,

показав певний рівень самостійності під час виконання роботи, курсова роботи виконана грамотно, охайно оформлена та вчасно подана науковому керівникові.

Оцінка «добре» ставиться за наявності незначних недоліків – недостатньо точних висновків, поодиноких випадків порушення логіки викладу, вимог стилю, надмірності цитат, огріхів в оформленні, незначних мовних помилок.

Оцінка «задовільно» виставляється за наявності значних недоліків – тему проаналізовано поверхнево, відсутній аналіз наукової літератури з відповідної проблеми, не дотримано певних вимог до оформлення роботи, наявна значна кількість мовних помилок.

Оцінка «незадовільно» ставиться, якщо робота не відповідає вимогам, які ставляться до такого виду робіт (наприклад, зміст не відповідає назві роботи; робота виконана на підставі лише одного (чи навіть декількох) підручника або навчального посібника, не є самостійною, наявні грубі порушення вимог до оформлення роботи, велика кількість мовних помилок).

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Академічна доброчесність. URL: <https://naqa.gov.ua/%D0%B0%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D0%B5%D0%BC%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B0-%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D1%80%D0%BE%D1%87%D0%B5%D1%81%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C/>
2. Білоусенко П. І. Мовознавчі студії в школі. Запоріжжя : Хортиця, 2000. 40 с.
3. Колесников О. В. Основи наукових досліджень : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2011. 144 с.
4. Пославська Н. М. Основи наукових досліджень : методичні рекомендації до курсу. Івано-Франківськ : Голіней О. М., 2017. 164 с.
5. Цехмістрова Г.С. Основи наукових досліджень : навчальний посібник. Київ : Слово, 2003. 240 с.
6. Шейко В. М., Кушнарєнко Н. М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності : підручник. Київ : Знання-Прес, 2003. 295 с.
7. Штонь О. П., Буда О. П. Курсова робота з української мови : навчально-методичний посібник для студентів-філологів. Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2007. 64 с.

*Можлива тематика курсових робіт з української мови (розроблено
д. філол. н., проф. кафедри української ДВНЗ «Прикарпатський
національний університет імені Василя Стефаника» М. І. Голянич)*

1. Семантика і функційне навантаження евфемізмів у збірці Оксани Забужко «Сестро, сестро...».
2. Антонімічна парадигма в романі Ірен Роздобудько «Зів'ялі квіти викидають».
3. Засоби вираження когерентності в романі Ірен Роздобудько «Гудзик».
4. Засоби вираження та функціональне навантаження докору в романі Марії Матіос «Солодка Даруся».
5. Метафора в поетичних текстах Ольги Слоньовської: семантика і функції.
6. Функційне навантаження етикетних формул у художньому тексті.
7. Ключові слова у мовній картині світу Ліни Костенко.
8. Засоби стилізації розмовного мовлення в романі Ольги Слоньовської «Дівчинка на кулі».
9. Паремії у художньому тексті: комунікативно-прагматичний аспект.
10. Засоби вираження комічного в драматичному тексті (на матеріалі п'єси Миколи Куліша «Мина Мазайло»).
11. Оказіоналізми як засіб експресивізації: особливості творення та функції.
12. Оказіональні утворення в мові преси початку ХХІ століття (можна брати конкретну газету за один рік).
13. Фольклорна символіка в поетичних текстах Степана Пушика.
14. Неологізми в рекламному тексті: семантика і функції.
15. Слогани в рекламному тексті: характеристика, структура і функції.
16. Слова-символи в поетичному дискурсі Т. Мельничука.
17. Образ вітру в поетичних текстах Ліни Костенко.

18. Контрастиви в романі С. Процюка «Троянди ритуального болю».
19. Внутрішня форма слова як засіб вираження імпліцитності в художньому тексті.
20. Функційне навантаження внутрішньоформних номінацій у художніх текстах Всеволода Нестайка.
21. Внутрішня форма слова у процесах у процесах номінації (на матеріалі текстів ЗМІ).
22. Етноміфологеми в художньому мовленні Василя Стефаника.
23. Заголовок як елемент семантичної структури художнього (публіцистичного; газетного) тексту.
24. Лінгвостилістичні засоби створення образу України в поетичних текстах Василя Стуса.
25. Засоби формування образно-тематичної прогресії у художньому тексті (на матеріалі сучасної малої прози).
26. Метафора у малій прозі Гр. Тютюнника: семантика і функції.
27. Епітети у прозових текстах М. Вінграновського: семантичні групи і функцій навантаження.
28. Кольористична лексика в текстах поетів Прикарпаття.
29. Лексико-семантичне вираження концепту «природа» в поетичних текстах Ліни Костенко.
30. Концепт «земля» в новелах Василя Стефаника.
31. Загадка: структурно-семантичні особливості.
32. Засоби формування наративів в українських народних казках.
33. Кольороназви в новелах Василя Стефаника.
34. Фразеологізми як засоби вираження перспекції у художньому тексті.
35. Лексичні повтори у художньому тексті: види і функції.
36. Слово-образ «пісня» в поетичних текстах Лесі Українки.
37. Засоби формування аксіосемантики в текстах ЗМІ.
38. Інтертекстуальні елементи у художніх текстах О. Деркачової.

39. Алюзія у романі Ю. Андруховича «Московіада».
40. Метафора у поетичних текстах О. Забужко: структура і функції.
41. Замовчування у художньому тексті: комунікативно-прагматичний аспект.
42. Трансформована фразеологічна одиниця як текстотвірний засіб у газетному дискурсі.
43. Індивідуально-авторські новотвори у текстах поетів Прикарпаття: семантика і функції.
44. Засоби вираження модальності в діалектному тексті (на матеріалі говірки якогось села).
45. Прагматичні моделі українського інтернетного спілкування.
46. Вплив макропрагматики мережевого континууму на усно-розмовний дискурс.
47. Засоби вираження імпліцитності в текстах реклами.
48. Порівняльні конструкції в українських поетичних текстах поч. ХХІ століття.
49. Дескрипції у прозі С. Процюка: семантика, структура, функції.
50. Мовні маркери кодування комунікативних стратегій і тактик у художньому тексті.
51. Оцінно-образні номінації у поетичних текстах С. Йовенко.
52. Синтаксична організації художнього тексту як засіб творення авторської модальності.
53. Іронія у художньому тексті: засоби формування та функції.
54. Епістолярний текст як засіб відображення культури певної епохи.
55. Категорія заперечення у художньому тексті: засоби вираження та функції.
56. Слово-образ «час» у художньому тексті Богдана Лепкого: засоби вираження та функції.
57. Фразеологізми як засіб формування гумору, іронії та сатири у художньому тексті.

58. Непрямі мовленнєві акти у художньому тексті.
59. Змістові домінанти в епістолярному дискурсі (на матеріалі епістолярію Василя Стефаника).
60. Частки як засіб вираження інтенцій персонажів у художньому тексті.
61. Частки як засіб вираження інтенцій персонажів в усно-розмовному тексті.
62. Словотворчі засоби в художньому тексті як засіб вираження комунікативних стратегій і тактик персонажів.
63. Парономазія у поетичних текстах Богдана Томенчука.
64. Ключові слова як маркери ідіостилю митця (на матеріалі прозових текстів Степана Процюка).
65. Діалектизми в текстах поетів Прикарпаття.
66. Односкладні речення у художніх текстах Марії Матіос: види і функції.
67. Повтор у реалізації авторських інтенцій у художньому тексті.
68. Мовленнєвий жанр «відмова» («прохання») у художньому тексті: засоби вираження та функційне навантаження.
69. Лексичні та фразеологічні маркери розмовності у прозі Григора Тютюнника.
70. Пейзаж у художньому тексті: семантичний та функційний виміри.
71. Онімний простір постмодерністського тексту (на матеріалі Юрія Андруховича).
72. Звукопис як складник образної системи поетичного тексту.
73. Сислове навантаження ремарок у драматургічному тексті.
74. Англійзми в сучасній українській мові: їх види й особливості освоєння.
75. Перформативні висловлювання у формулах мовленнєвого етикету (у поздоровленнях, вибаченнях, побажаннях, подяках).

76. Концепт «небо» в українському поетичному дискурсі початку ХХІ ст.

77. Особливості конструкцій мовленнєвого етикету в художніх текстах Марка Черемшини.

78. Ономастикон у семантичному просторі української народної казки.

79. Висловлення-подяка в діалогічному мовленні.

80. Позначення усмішки в художньому тексті: номінативно-комунікативний аспект.

81. Семантика та прагматика евфемістичних висловлень у художньому тексті.

82. Образ хати у прозі М. Стельмаха.

83. Діалектне слово як експресема у художньому тексті.

84. Експресивно-виражальні можливості стійких сполучень слів у прозі Марка Черемшини.

85. Авторизовані конструкції у листах Лесі Українки.

86. Мовні засоби вираження переконування у публіцистичному тексті.

87. Біцентричний концепт кохання /зрада (або добро /зло) в українських народних піснях: засоби вираження.

88. Засоби невербальної комунікації в художньому тексті: їх види та функційне навантаження.

89. Тексти Інтернет-оголошень: семантико-прагматичний аспект.

90. Художнє відображення концепту «час» у поетичних текстах Ліни Костенко.

91. Кореферентні одиниці у художньому тексті: комунікативно-прагматичний аспект.

92. Експресема «любов» у поетичних текстах О. Слоньовської, Г. Турелик, І. Жиленко.

93. Метафорика поетичних текстів (за вибором студента, наприклад, Т. Мельничука, Б. –І. Антонича, Ю. Андруховича).

94. Незакінчене висловлення як засіб реалізації інтенцій персонажів у художньому тексті.

95. Концепт «голос» у романі І. Франка «Перехресні стежки».

96. Оцінно-образні номінації як маркери ідіостилю С. жадана.

97. Парцеляція у художньому тексті: комунікативно-прагматичний аспект.

98. Емоційно забарвлена лексика в тактико-стратегічному процесі між персональної комунікації.

99. Архетип «мати» в усній народній творчості.

100. Народнопоетичні універсалії в романі Ліни Костенко «Маруся Чурай».

101. Прагматика вигуків у художньому тексті.

102. Портретна характеристика персонажа як засіб смислотворення у художньому тексті.

103. Пресупозиції, їх види і функції в комунікативній взаємодії персонажів тексту.

104. Словотвір: когнітивний вимір.

105. Прагматика звертання у художньому тексті.

106. Українська колискова: засоби формування образної системи.

107. Архаїзми в романі В. Яворівського « У мене вечеряв Ісус»: семантичні групи та функції.

108. Вставні і вставлені конструкції у художньому тексті: прагматичний аспект.

109. Ключове слово у художньому тексті (на матеріалі підручника з української літератури для 5 класу (6, 7 чи 8)).

110. Особливості мовомислення у повісті у повісті М. Коцюбинського «Тіні забутих предків».

111. Порівняльні конструкції в романі Ірен Роздобудько «Прилетіла ластівка»: прагматичний аспект.

112. Алюзійні топіки в романі Т. Малярчук «Забуття».

113. Полісеми як смислотвірні засоби в романі С. Жадана «Біг-Мак. Презавантаження».

114. Кольороназви в романі В. Шевчука «Дім на горі»: семантика і функції.

115. Кореференти в романі Ю. Андруховича «Перверзія»: семантика, структура, функції.

116. Мовні засоби формування конфлікту в драматургічному тексті (на матеріалі драми-феєрії Лесі Українки «Лісова пісня»).

117. Авторські неосемантизми (нові значення відомих слів) у текстах ЗМІ.

118. Перифрази в авторській мовній картині світу (на матеріалі сучасної української художньої прози).

119. Антитеза в текстах романів Ірен Роздобудько: структура, семантика та функцій не навантаження.

120. Слова – знаки доби – у сучасному газетному дискурсі.

121. Комплексні словотвірні одиниці в розгортанні комунікативних стратегій і тактик персонажів у драматургічному тексті.

122. Мовні засоби формування образності в дитячому поетичному дискурсі (на матеріалі поезій М. Вінграновського, Ліни Костенко та ін.).

123. Паліндром як текст.

124. Діалог у художньому тексті: складники, характер реплік і їх функції.

125. Складне синтаксичне ціле: його структура та функції у художньому тексті.

126. Мовні засоби вираження локативності в романі Т. Малярчук «Забуття».

127. Прагматичний вимір градації у художньому (публіцистичному) тексті.

128. Синонімія кольороназв у новелістиці В. Шевчука.

129. Опозиція світло / темрява в романі А. Морговського «Аве, Маріє, аве!».

130. Неолексеми як смислотвірний засіб у художньому тексті (публіцистичному чи усно-розмовному).

Державний вищий навчальний заклад
«Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»
Факультет філології

Кафедра української мови

КУРСОВА РОБОТА

3

_____ (назва навчальної дисципліни)

на тему _____

Студента(-ки) _____ курсу, групи _____
спеціальності _____

_____ (прізвище та ініціали студента(-ки))

Керівник – _____

_____ (посада, вчене звання, науковий ступінь, прізвище та ініціали)

Національна шкала: _____

Університетська шкала: _____

Оцінка ECTS: _____

Члени комісії: _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

_____ (підпис) (прізвище та ініціали)

_____ (підпис) (прізвище та ініціали)